

Arrest

nr. 293 325 van 25 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TCHIBONSOU
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijving van 21 augustus 2023, de intrekking van het visum van 21 augustus 2023 en de beslissing tot vasthouding van 21 augustus 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2023 kwam verzoekster aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Adis Abeba.

Nadat verzoekster door de met grenscontrole belaste inspecteur van de politie was gehoord, nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: verweerder) op 21 augustus 2023 de beslissing tot terughrijving

Diezelfde dag werd aan verzoekster en haar kinderen ook een beslissing tot intrekking van een visum en een beslissing tot vasthouding gegeven.

De beslissing tot terughrijving luidt als volgt:

“Op 21 augustus 2023 om .14.50.. uur, aan de grensdoorlaatpostBRU NAT....., werd door ondergetekende,A.A. eerste inspecteur.

1

de mevrouw :

naam N. K. E. N. voornaam Q. S.

geboren op [...]1985 te B. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te /

houder van het document Kameroens paspoort nummer [...]

afgegeven te [...]2022 op : Douala

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade te Yaounde

geldig van 09.08.2023 tot 08.09.2023

voor een duur van 15 dagen, met het oog op : toerisme

+ haar kinderen : N. E. R. °[...] 2018 (Kameroener – visa n°[...]) en N. L.

°[...] 2013 (Kameroener – visa n°[...])

afkomstig uit Addis Abeba met ET732 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) [...]

(B) [...]

(C) [...]

(D) [...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met haar twee minderjarige kinderen . Ze is in het bezit van een terugkeerticket dd 03.09.2023 en toont een hotelreservatie voor de komende drie dagen. Na een controle op Booking.com heeft de politie gezien dat de hotelreservatie geannuleerd werd. Ze kan zodoende niet aantonen waar ze zal logeren en ze heeft geen familie of vrienden hier.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

(F) [...]

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°) Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 2470 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf tot 03.09.2023. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten of een tenlasteneming. Haar hotelreservatie is geannuleerd en ze heeft een terugkeerticket dd. 03.09.2023. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken.

(H) [...]

(I) [...]"

Ter zitting wordt door de raadsvrouw van verzoekster bevestigd dat het verzoekschrift ook gericht is tegen de intrekking van het visum. Verder blijkt eveneens dat de beslissing tot vasthouding is aangevochten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen.

Wat betreft de beslissing tot vasthouding wordt eerst betwist door de raadsvrouw ter zitting dat deze is aangevochten, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontwaart een betoog in het verzoekschrift gericht tegen de vasthouding.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. over de beslissing tot intrekking van het visum

De Raad wijst er vooreerst op dat, ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet-ontvankelijk is tegen de beslissing houdende intrekking van een visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zitting betoogt de raadsvrouw van verzoekster dat er een duidelijke samenhang is tussen de bestreden terugrijving en de intrekking van het visum en volhardt in het beroep tegen de intrekking van het visum. De Raad erkent dat er een samenhang is tussen beide beslissingen maar wijst erop dat dit betoog geen afbreuk doet aan het gegeven dat de intrekking van het visum geen verwijderingsmaatregel of terugrijvingsmaatregel is en de vordering hiertegen onontvankelijk is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verweerder gebonden is door de overwegingen die onlosmakelijk met het dictum verbonden zijn van dit arrest en deze overwegingen in essentie ook een weerslag hebben op het visum, daar het visum op bijna identieke motieven steunt.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum van 21 augustus 2023.

2.2. over de beslissing tot vasthouding

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De vordering blijkt ook gericht te zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, doch dienaangaande moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

De raadsvrouw ter zitting dringt niet aan en erkent dat de Raad in deze geen bevoegdheid heeft.

2.3. over de procesbekwaamheid van tweede en derde verzoeker

Ambtshalve dient de Raad na te gaan of alle verzoekers over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van hun beroep. Meer bepaald stelt zich de vraag of tweede en derde verzoeker, geboren in 2013 en 2018, bij het indienen van het beroep op 13 augustus 2023 over de vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken. Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. In casu bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door tweede en derde verzoeker betrekking heeft op rechten die aan hun persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich of tweede en derde verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken om zelf hun beroep in te dienen. Het verzoekschrift stelt immers niet dat eerste verzoekster haar kinderen vertegenwoordigt, maar stelt dat de kinderen zelf "tweede verzoekende partijen" zijn. Gezien de leeftijd van tweede en derde verzoekers ten tijde van het instellen van het beroep, met name 10 en 5 jaar, is de Raad van oordeel dat zij niet over

voldoende onderscheidingsvermogen beschikken om op ontvankelijke wijze een beroep bij de Raad in te dienen.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is ingediend in eigen naam door tweede en derde verzoeker. De Raad beschouwt verzoekster dan ook als de verzoekende partij. Dit houdt evenwel niet in dat de Raad geen rekening zou houden met het hoger belang van tweede en derde verzoeker zoals aangevoerd in fine van het middel, nu de bestreden beslissing wel gevolgen voor hen meebrengt (in gelijkaardige zin HvJ 11 maart 2021, C-112/20 MA t. Belgische Staat).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar teruggedrijving. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. Bovendien blijkt uit artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet een wettelijk vermoeden van dringendheid bij vasthouding in een gesloten centrum. Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

Aan de voorwaarde van de hoogdringendheid is voldaan.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekster voert de schending aan van de hoorplicht zoals vervat in het adagium “audi alteram partem”, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet al dan niet samen gelezen met de Visumcode en de Schengengrenscore en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit het betoog blijkt eveneens dat zij de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In deel A van het verzoekschrift geeft verzoekster eerst een theoretische toelichting bij het beginsel audi alteram partem en bij het hoorrecht als beginsel van Unierecht.

Concreet stelt ze dat ze de reis ondernomen hebben teneinde hun vakantie door te brengen in België gedurende 15 dagen. Verzoekster stelt aan de grenspolitie uitgelegd te hebben dat ze niet weet waarom de hotelreservatie werd geannuleerd maar ontdekte tijdens het gehoor door de grenspolitie dat de annulatie gebeurde door het hotel zelf omwille van een ongeldige creditkaart. Verzoekster heeft ter plekke het voorstel gedaan een nieuwe reservatie te doen en de kosten hiervoor te betalen, hetgeen is gebeurd. Ondanks die nieuwe reservatie, werden ze naar de terugkeerwoning in Sint-Gillis-Waas gebracht.

Vooreerst stelt verzoekster dat haar niet werd meegedeeld welke maatregelen door de grenspolitie werden beoogd. Nu verzoekster niet voorafgaandelijk aan haar gehoor werd geïnformeerd over het doel ervan en het gebruik van de antwoorden werd de hoorplicht geschonden. Verzoekster werd er niet van op de hoogte gebracht dat drie beslissingen werden beoogd en ze werd niet gehoord over elk van de drie beslissingen afzonderlijk.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat ze niet de mogelijkheid heeft gehad om haar argumenten op valabele wijze te laten gelden. Het gehoor heeft zich in het Nederlands afgespeeld, terwijl zij zich uitdrukt in het Frans en er geen tolk aanwezig was. Indien een tolk aanwezig zou geweest zijn, dan had ze de daagwijdte van de vragen kunnen begrijpen en kunnen antwoorden met kennis van zaken.

Het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel acht verzoekster eveneens geschonden nu de beslissing steunt op niet pertinente elementen en een bedenkelijk gehoor. Indien verzoekster op nuttige

wijze zou gehoord geweest zijn dan had zij nuttige documenten kunnen voorleggen over het doel van haar reis, de redenen van de annulatie van de eerste reservatie, de nieuwe reservatie en het afdoende karakter van de inkomsten.

Thans ligt een manifeste onevenredigheid voor tussen de appreciatiebevoegdheid van verweerder en het resultaat van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft een visum kort verblijf bekomen voor 15 dagen en zou moeten vergezeld worden door haar echtgenoot en de vader van de kinderen. Ze heeft in haar bezit de betaalkaart van haar echtgenoot, hetgeen ingaat tegen de motieven van verweerder die een overhaaste beslissing heeft genomen. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster en heeft een manifeste appreciatiefout begaan evenals een schending van het hoorrecht.

In een volgende onderdeel stelt verzoekster dat ze niet in het bezit werd gesteld van het PV van haar gehoor en bijgevolg dit gehoor niet op nuttige wijze kan betwisten. Verzoekster heeft immers geen kennis van de precieze vragen, noch van de precieze antwoorden die ze heeft gegeven. Nu verweerder geen rekening heeft gehouden met de uitleg van verzoekster en met de oplossingen die zij heeft voorgesteld op het moment van de aanhouding, is ook om die reden het hoorrecht geschonden.

Vervolgens stelt verzoekster dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu verweerder geen rekening heeft gehouden met alle elementen eigen aan de zaak. Na een theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoekster dat ze moeder is van twee minderjarige kinderen en echtgenote van een luitenant uit het Kameroense leger. Deze laatste kreeg de toestemming voor verlof met zijn gezin en ze hebben vervolgens ook een visum bekomen. Hij kon evenwel niet reizen op hetzelfde moment als de rest van zijn gezin om professionele redenen. Verzoekster heeft bij haar vasthouding verschillende belangrijke stukken voorgelegd om haar reis te rechtvaardigen. Tot slot gaat verzoekster in het laatste onderdeel van deel A. van het verzoekschrift in op de onregelmatigheid van haar vasthouding, doch dienaangaande heeft de Raad supra gesteld niet bevoegd te zijn.

In deel B van het verzoekschrift gaat verzoekster in op het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel. Na een theoretische toelichting stelt verzoekster dat de beslissing enkel steunt op de afwezigheid van documenten die zich nochtans bevinden in het dossier van de visumaanvraag, waardoor de voornoemde beginselen zijn geschonden. De afwezigheid van een hotelreservatie ligt immers niet aan verzoekster maar aan het hotel omwille van een ongeldige creditkaart. Bovendien heeft verzoekster de mogelijkheid gehad haar situatie ter plekke nog te regulariseren. Daarnaast beschikte verzoekster wel degelijk over een bijkomende creditkaart als aanvulling op het contant geld in haar bezit.

In deel C van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet "al dan niet" samen gelezen met de Visumcode en Schengengrenscore.

Vooreerst geeft verzoekster een theoretische toelichting bij artikel 3, 3 van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat bijlage 2 van de Visumcode een niet exhaustieve lijst geeft van documenten die eventueel het doel van de reis kunnen aantonen. Ze wijst ook op overweging 11 uit de Schengengrenscore. Verzoekster komt terug op het motief van verweerder dat ze geen geldige hotelreservatie heeft voorgelegd, terwijl ze nochtans terplekke de situatie heeft geregulariseerd. Bijkomend kwam het de grenspolitie toe om alle nodige informatie te verzamelen zoals onder meer de info geregistreerd in het "VIS"-systeem. Uit artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet kan ook niet precies blijken welke info moet neergelegd worden door verzoekster.

In deel D. van het verzoekschrift voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekster meent dat een schending voorligt van de formele motiveringsplicht aangezien de beslissing niet alle rechtsgronden vermeldt. Ze verwijst naar de rechtsgrond aangaande de bevoegdheid van de grenspolitie en de voorwaarden voor de afgifte van een visum waarvan de grenspolitie toepassing heeft moeten maken. Verzoekster citeert artikel 7.3 van de Verordening nr. 562/2006 waarin onder meer wordt gesteld dat bij binnenkomst door een derdelander, de verificatie gebeurt van de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 5, § 1 van de voormelde Verordening en dat de stukken ter rechtvaardiging van de binnenkomstvoorwaarden worden opgesomd in de bijlage 1 bij die verordening. Nu in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar de voormelde regelgeving, is de motivering de iure niet afdoende. Tot slot benadrukt verzoekster dat de vereiste om in het kader van een visum kort verblijf te beschikken over toeristische documenten geen wettelijke vereiste is. Het gaat om aanwijzingen die toelaten aan te tonen dat een persoon geen misbruik maakt van het visum kort verblijf met het oog op migratie. Bijgevolg had verweerder moeten aantonen dat er manifeste tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster, hetgeen niet het geval is. Indien iemand niet in het bezit is van de vereiste stukken, had moeten nagegaan worden of er andere elementen zijn die het feit

ondersteunen dat de persoon andere zaken op het oog heeft dat een eenvoudige toeristische reis. Daarbij had de verwerende partij ook oog moeten hebben voor de elementen eigen aan het profiel van verzoekster zijnde een moeder van twee minderjarige kinderen, dat ze in het bezit was van een bedrag van 2470 euro in cash geld en een bankkaart op naam van haar echtgenoot en dat de kinderen schoolgaand zijn in Cafrad. In casu is volgens verzoekster enkel een partiële en subjectieve beoordeling gebeurd waarbij niet met het geheel van de voorgelegde elementen werd rekening gehouden. Verder laat de motivering van de beslissing niet toe te verifiëren welke vragen er aan verzoekster werden gesteld aangaande haar toeristisch verblijf.

Vervolgens betwist verzoekster de correctheid van de motieven in de bestreden beslissing. Zo zijn de bevindingen van de grenspolitie tegenstrijdig met de verklaringen die ze heeft proberen te geven. Ze herhaalt zelf niet te zijn overgegaan tot het annuleren van haar reservering en dat ze wel over een kredietkaart van haar man beschikte. Opnieuw komt ze terug op het feit dat ze het PV van het gehoorverslag niet heeft gekregen en bijgevolg niet de mogelijkheid heeft zich dienaangaande te verweren. Bijgevolg zijn de motieven van de beslissing niet afdoende aangezien de correctheid ervan niet kan worden nagegaan. Verder weerhoudt verzoekster een manifeste appreciatiefout nu ze wel degelijk alle nodige documenten voor het doel van haar reis en het voldoende karakter van haar bestaansmiddelen heeft kunnen voorleggen. Ze verwijst daarbij naar het afschrift van het bankrekeninguittreksel, het contant geld en de kredietkaart. Verder hadden verzoekster en de kinderen in hun valies alle nodige documenten, door de taalbarrière hebben ze echter niet begrepen wat hen werd verweten. Er kan niet vastgesteld worden dat hun intenties in strijd zijn met het visum kort verblijf dat hen werd verstrekt.

Tot slot voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster maakt de irreguliere aanhouding en hun huidige vasthouding een onmenselijke en vernederende behandeling uit gezien zij moeder is van twee kinderen en gezien haar status als echtgenote van een luitenant. Verder blijkt ook niet dat het hoger belang van de kinderen in overweging werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Beoordeling

De Raad herinnert aan artikel 6 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

(...)

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.”

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet, onder meer, ook het doel van het verblijf kunnen staven en over voldoende middelen van bestaan beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staakt.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

*b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008;
(...)”*

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat in dit opzicht de verwerende partij toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren en desgevallend de binnenkomst te weigeren en de betrokken vreemdeling terug te drijven.

De bestreden beslissing steunt op artikel 3, lid 1, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1°[...];

2°[...];

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

[...]

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

Uit het voorgaande blijkt aldus dat een vreemdeling de binnenkomst kan worden geweigerd en teruggedreven indien hij het doel van het voorgenomen verblijf niet kan staven en wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt. Verzoekster betwist de motieven en stelt dienaangaande niet afdoende gehoord te zijn.

Waar verzoekster stelt dat haar niet werd meegedeeld in het verhoor welke maatregelen door de grenspolitie werden beoogd, merkt de Raad op dat de hoorplicht niet impliceert dat een bestuur steeds eerst dient uiteen te zetten welke beslissing het overweegt te nemen. In de mate dat verzoekster in dit verband verwijst naar een arrest van de Raad, dient te worden aangegeven dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het arrest waarnaar wordt verwezen vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Het Hof van Justitie heeft bovendien uitdrukkelijk gesteld dat de hoorplicht niet vereist dat de persoon die wordt gehoord voorafgaand aan het gehoor in kennis wordt gesteld van de beslissingen die een bestuur, na dit gehoor zou kunnen of wensen te nemen (cf. mutatis mutandis HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Khaled Boudjlida, § 55.) Verzoekster kan ook niet ernstig voorhouden dat, toen zij en haar kinderen bij een poging tot binnenkomst in het Rijk werden ondervraagd door de met grenscontrole belaste overheden, zij niet begrepen heeft dat het gehoor dat plaatsvond erop was gericht vast te stellen of zij aan de binnenkomstvereisten voldeed en dat er in dit verband een beslissing zou worden genomen. Waar verzoekster nog stelt dat zij geen gehoor voorafgaandelijk aan elk van de drie beslissingen afzonderlijk heeft gekregen, herhaalt de Raad niet bevoegd te zijn voor de vasthouding en blijkt verder dat zeer gelijkaardige voorwaarden voor beide andere beslissingen worden nagekeken zodat de Raad prima facie niet ziet waarom een afzonderlijk gehoor noodzakelijk is.

Verder blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoekster werd gehoord in de Franse taal (grensverslag van 21 augustus “gesproken taal Frans”) en dat zij ook nog in de mogelijkheid werd gesteld om een in de Franse taal opgesteld modelformulier met vragen in te vullen. Haar betoog dat de Nederlandse taal – een taal die verzoekster niet beheerst – werd gebruikt bij haar gehoor mist feitelijke grondslag. De Raad is dan ook niet overtuigd van het feit dat verzoekster de draagwijdte van de vragen niet heeft kunnen begrijpen en niet kon antwoorden met kennis van zaken. Evenmin blijkt dat zij niet in het kader van haar gehoor reeds meerdere stukken had kunnen voorleggen over het doel van de reis, de reden voor de annulatie van de eerste reservatie en het afdoende karakter van de inkomsten. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift inderdaad vele nieuwe bijkomende stukken, doch waarvan niet is aangetoond dat verweerder hiermee rekening kon houden op het ogenblik dat verzoekster met de kinderen het grondgebied van het Rijk wenste te betreden. Zij stelt dat zij en de kinderen “in hun valies” alle nodige documenten hadden maar door de taalbarrière niet hebben begrepen wat hen werd verweten. Zoals supra reeds gesteld, kan de Raad niet aannemen dat omwille van de taal verzoekster stukken, die ze weliswaar bij zich had, toch niet heeft voorgelegd. Hoe dan ook pleit de reden van de annulatie van de eerste hotelreservatie niet in het voordeel van verzoekster. Verzoekster komt er in het verzoekschrift regelmatig op terug dat ze niet zelf aan de basis lag van de annulatie, doch wel het hotel zelf omwille van het gebruik van een ongeldige creditkaart. Verzoekster brengt ook zelf het bewijs bij dat de reservatie werd

geannuleerd omwille van een ongeldige creditkaart. De Raad ziet niet in hoe dit gegeven, indien zij dit aan de grenspolitie verder had kunnen toelichten, tot een andere beslissing had kunnen aanleiding geven aangezien dit juist het tweede motief van de bestreden beslissing, met name dat zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het verblijf, prima facie verder lijkt te bevestigen. Verzoekster komt er regelmatig in het verzoekschrift op terug dat zij wel degelijk naast het contant geld ook over een creditkaart van haar man beschikt en voegt ook een foto van een creditkaart en uittreksels van de bankrekening van haar echtgenoot bij het verzoekschrift. Echter nu de Raad niet kan uitmaken of verzoekster werkelijk in het bezit is van de creditkaart van haar echtgenoot, of het enkel een kopie betreft van de creditkaart waarvan haar echtgenoot in Kameroen nog in het bezit is, noch of het deze creditkaart betreft waarvan het hotel heeft vastgesteld dat het een ongeldige creditkaart betrof zodat hiermee geen geld van de voorgelegde bankrekening kan afgehaald worden, kan de Raad het betoog van verzoekster niet volgen dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt of dat er sprake is van een manifeste onevenredigheid tussen de appreciatiebevoegdheid van verweerder en het resultaat van de bestreden beslissing. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of evenredigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

Verder blijkt dat vele stukken betrekking hebben op verzoeksters echtgenoot die vooralsnog zijn gezin ook op de dag van de zitting nog steeds niet heeft vervoegd. Nochtans stelt verzoekster in het verzoekschrift dat het de bedoeling was een gezinsvakantie samen door te brengen in België en verklaarde zij aan de grenspolitie dat haar echtgenoot alles geregeld heeft en binnen de drie dagen zou nareizen. Ter zitting blijkt evenwel dat - ondanks het feit dat de raadvrouw ter zitting een reservatie voor een vlucht kan voorleggen voor 22 augustus waarbij het de bedoeling was dat de echtgenoot in België zou landen op 23 augustus, de dominus litis erbij had toegelicht dat die vlucht werd geannuleerd aangezien de echtgenoot wederom niet in de mogelijkheid was om zijn echtgenote en kinderen te vervoegen omwille van professionele redenen, maar hij in het weekend vooralsnog opnieuw zou proberen een nieuwe reservatie te maken.

Met de toelichting dat verzoekster niet in het bezit gesteld is van een proces-verbaal met betrekking tot haar gehoor toont verzoekster niet aan dat verweerder de hoorplicht niet respecteerde. Met deze grief erkent zij trouwens dat zij wel degelijk werd gehoord. De hoorplicht op zich houdt niet in dat een schriftelijke weerslag van het gehoor ter goedkeuring aan de persoon die werd gehoord moet worden overgemaakt. Zij maakt ook niet aannemelijk dat zij nog verdere nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken indien haar een afschrift van het gehoorverslag zou zijn meegedeeld, zodat niet blijkt dat zij een belang heeft bij deze grief. Niets verhindert verzoekster verder om, indien zij niet akkoord gaat met de vaststellingen die naar aanleiding van het gehoor werden gedaan en waarvan de belangrijkste zijn weergegeven in de bestreden beslissing, de inhoud van het grensverslag en het gehoorverslag voor de Raad in vraag te stellen.

Verder blijkt niet dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd. Waar verzoekster stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de oplossingen die zij heeft voorgesteld, waarvan de Raad vermoed dat verzoekster doelt op het feit dat zij ter plekke een nieuwe reservatie in een hotel voor drie dagen had geregeld en betaald, moet de Raad vaststellen dat die nieuwe reservatie hoe dan ook op het ogenblik van de zitting reeds was verstreken. De bedenking van de grenspolitie in het grensverslag dat zij na de eerste drie nachten niet weet waar zij zal overnachten blijft overeind.

Verder stelt verzoekster dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden omdat geen rekening werd gehouden met alle elementen eigen aan de zaak. Nochtans blijkt uit de bestreden terugdrijving dat de gemachtigde wel heeft rekening gehouden met het feit dat verzoekster vergezeld is van haar twee minderjarige kinderen. Het feit dat verzoekster de echtgenote blijkt te zijn van een luitenant uit het Kameroens leger is niet betrokken in de beoordeling door verweerder, doch het blijkt ook niet dat verzoekster verweerder daarvan op de hoogte heeft gebracht. Het feit dat verzoekster haar echtgenoot een functie blijkt te hebben in het Kameroens leger houdt evenwel niet in dat niet langer door de grenspolitie een controle kan gedaan worden naar het voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden. Er blijkt prima facie niet dat verweerder met een aan hem voorgelegd stuk geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of niet zou overgegaan zijn tot een dienstig gehoor zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel prima facie niet blijkt.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen of niet met de Visumcode en de Schengengrenscore, kan de Raad prima facie niet volgen. Verzoekster herhaalt meermaals dat artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet niet preciseert welke informatie exact moet

worden verstrekt om het doel van de reis te staven, hetgeen correct is, doch zoals verzoekster zelf aanhaalt verschaft de bijlage II bij de Visumcode wel een non-exhaustieve lijst van mogelijke documenten. Het feit dat artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet niet preciseert welke stukken of informatie moet worden voorgelegd houdt in dat de grenspolitie in deze een appreciatiebevoegdheid heeft die hij op redelijke en zorgvuldige wijze moet toepassen. Er blijkt in casu niet dat hij dit heeft nagelaten. Waar verzoekster opnieuw ingaat op het feit dat zij ter plekke een nieuwe hotelreservatie heeft afgesloten, verwijst de Raad naar hetgeen hij supra dienaangaande heeft gesteld.

Waar in overweging 11 van de Schengengrenscore wordt gesteld dat grenswachters alle beschikbare informatie dienen te gebruiken, waaronder gegevens die in het VIS kunnen worden geraadpleegd, kan in casu niet blijken dat de grenspolitie dit zou nagelaten hebben. Hoe dan ook verklaart verzoekster niet welke info de grenspolitie via het VIS had kunnen verkrijgen, die had kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing.

Aangaande het betoog in het licht van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° en ten 4° van de Vreemdelingenwet, immers enerzijds vastgesteld dat ten aanzien van verzoekster een beslissing tot terugdrijving wordt genomen omdat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Verweerder heeft tevens uiteengezet welke concrete feitelijke vaststellingen hij deed. Anderzijds stipt verweerder aan dat verzoekster in het bezit is van 2470 euro cash hetgeen evenwel volgens de geldende richtbedragen onvoldoende is om aan te tonen dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van het gepland verblijf tot 3 september 2023 voor drie personen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in de stelling dat de formele motiveringsplicht werd miskend omdat de juridische basis niet is weergegeven waaruit verweerder zijn (controle)bevoegdheid put, waaruit de reikwijdte van zijn bevoegdheden blijkt en waaruit de mogelijkheid om de bestreden beslissing te nemen kan worden afgeleid. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet verwezen naar artikel 3 van de Vreemdelingenwet en in deze bepaling is duidelijk bepaald dat de minister of zijn gemachtigde, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang kan weigeren aan de vreemdeling die, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf.

In de mate dat verzoekster bij haar uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht nog een argumentatie opbouwt op basis van de bepalingen van Verordening nr. 562/2006/EG van het Europees parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen, merkt de Raad op dat deze verordening werd vervangen door de verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore). Zij kan dan ook niet stellen dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft omdat hij niet naar bepalingen van een ingetrokken verordening heeft verwezen. Nu volgens artikel 44 van de Schengengrenscore verwijzingen naar de ingetrokken verordening gelden als verwijzingen naar de huidige verordening en worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage X, lijkt het erop dat verzoekster doelt op het feit dat verweerder had moeten verwijzen naar de artikelen 6 en 8.3 van de Schengengrenscore.

Echter moet worden gesteld dat niet blijkt dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet die verweerder heeft vermeld niet volledig conform zijn met wat is bepaald in artikel 6 van de Schengengrenscore, zodat niet kan worden ingezien waarom ook nog naar de Schengengrenscore, zou dienen te worden verwezen.

Waar verzoekster benadrukt dat de vereiste om te beschikken over toeristische documenten geen wettelijke vereiste is, stelt de Raad vast dat verweerder zich niet heeft gesteund op een motief in de zin dat verzoekster geen toeristische folders heeft voorgelegd.

Verzoekster stelt nog dat enkel indien er aanwijzingen zijn dat zij haar visum kort verblijf, om toeristische redenen, op oneigenlijke wijze zou aanwenden een terugnrijvingsbeslissing kan worden genomen. Deze zienswijze vindt geen steun in de bewoordingen van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van artikel 6 van de Schengengrenscore, waarin louter wordt gesteld dat het bezit van bewijsstukken betreffende het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden evenals het beschikken over voldoende bestaansmiddelen toegangsvoorwaarden zijn.

Verzoeksters' betoog dat zij het profiel heeft als moeder van twee minderjarige kinderen, dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, dat zij in het bezit was van 2470 euro cash, dat de kinderen schoolgaand zijn en een aantal stukken heeft aangebracht, doet aan het voorgaande geen afbreuk en laat niet toe te besluiten dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

Met de beschouwingen omtrent de administratieve vrijheidsberoving toont verzoekster niet aan dat de in casu bestreden beslissing niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM voor haar of haar kinderen. Het feit dat verzoekster en haar kinderen worden vastgehouden in een terugkeewoning aangepast aan de noden van families die worden geconfronteerd met een gedwongen verwijdering, impliceert niet dat zij worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Ook al kan de Raad aannemen dat het gevoelig ligt voor verzoekster en haar kinderen, nu verzoekster aanstipt de echtgenote te zijn van een luitenant die aldus een belangrijke en strategische functie bekleedt in het herkomstland, om zich te bevinden in een terugkeewoning, dan nog wijst de Raad erop dat blijkens de rechtspraak van het EHRM zoals bijvoorbeeld de arresten 'AME t. Nederland' van 5 februari 2015 en 'AS t. Zwitserland' van 30 juni 2015, een minimum aan hardheid van de behandeling of bestraffing wordt vereist alvorens tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten.

Waar verzoekster stelt dat niet blijkt dat het hoger belang van de kinderen in overweging werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en aldus artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel melding wordt gemaakt van de kinderen, doch blijken inderdaad geen specifieke overwegingen inzake hun hoger belang. De Raad is evenwel niet overtuigd dat verzoekster in casu belang heeft bij dit onderdeel van het middel nu niet blijkt dat het ontzeggen aan de kinderen van een korte vakantie in België - gezien de onduidelijkheid over het doel van de reis en het niet aangetoond zijn van afdoende bestaansmiddelen – of het kort verblijf in een terugkeewoning een dermate impact heeft dat het hoger belang van de kinderen in casu in het gedrang zou kunnen komen.

De schending van de hoorplicht zoals vervat in het adagium "audi alteram partem" of als beginsel van Unierecht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet al dan niet samen gelezen met de Visumcode en de Schengengrenscore, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van het EVRM en of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

A. MAES